

S. I. Smirnova-Sazónova, *Diari*, 17 d'octubre de 1896 (Traducció: TNC)

La gavina va ser un fracàs inaudit. Van xiular l'obra sense fer sortir a saludar l'autor ni una sola vegada. [...] Van xiular un dels nostres millors escriptors com si fos un inepte. El públic estava furiós, deia que ni Déu sabia què era allò, que era avorrit, decadent, que no ho anirien a veure-ho ni si fos gratuït, i que a sobre aquí cobraven. Algú de la llotja va dir: *C'est de Maeterlinck*. Reien en els moments dramàtics, i la resta de l'espectacle se la passaven tossint fins a un nivell indecent. El públic no va veure en aquesta obra ni intel·ligència ni talent. No va entendre el seu colorit obscur i desesperant, i només exclamava: Que avorrit que és! No s'entén res! El fet que aquest fracàs dalt de l'escenari fos tan estrepitós, allà on triomfava qualsevol ximpleria, parla en favor de l'autor. Té massa talent i originalitat per competir amb mediocres.

Txèkhov s'havia amagat entre caixes durant tot aquest temps, al camerino de Levkèieva i, en acabar la funció, va desaparèixer. Suvorin el va buscar en va per tranquil·litzar la seva germana, que es trobava a la llotja. Abans que comencés l'obra només estava nerviós, però encara hi tenia esperances. Va posar personalment un mocador blanc al cap de Nadezhda [Nina?] quan va sortir com a ombra.

La celebració dels 25 anys de Levkèieva als escenaris va ser acompanyada, com sempre, amb discursos, regals, petons dels seus companys i llàgrimes de l'homenatjada. [...] Després d'haver xiulat el nostre millor escriptor després de Tolstoi, el públic aplaudia frenèticament una actriu mediocre.